

Heen en weer

De zogenaamde Springprocessie in het Luxemburgse Echternach is wereldberoemd. Vroeger liepen de deelnemers aan die optocht steeds drie stappen vooruit en twee stappen terug. Met al dat ge-heen-en-weer was er netto gezien dus wel voortgang maar werd het een nogal chaotisch gebeuren. De "Echternachprocessie" is daardoor synoniem geworden voor zwabberend en inefficiënt beleid.

De Nederweeter Kerkstraat is al jaren 'slachtoffer' van voortschrijdende beleidsinzichten. In februari 1825 vond het gemeentebestuur dat de reinheid van de Kerkstraat onvoldoende was. Elke bewoner werd verplicht om elke zaterdag om 15.00 uur, na het luiden van de raadhuis klok, het stukje Kerkstraat "voor zijn deur te moeten keeren en schoonmaken en de verzamelde drek en vuiligheid op te ruimen". Om de zoveel weken moest er extra geschrobd worden. Bij nalatigheid riskeerde men een boete van vijf franken en bij herhaling een celstraf van drie dagen in het gemeentelijke cachot. De verplichting duurde niet lang; na precies een half jaar trok het gemeentebestuur de verordening weer in. De bewoners waren namelijk zo enthousiast aan het vegen en poetsen geslagen, dat er gaten ontstonden in de bestrating van maaskeitjes. Het middel was erger dan de kwaal gebleken. Vanaf oktober 1825 mocht daarom nog maar één keer in de maand geveegd worden. In de winter van 1858 werd een verordening uitgebracht waardoor het verboden werd om in de winter met karren en rijtuigen door de Kerkstraat te rijden omdat het wegdek daar teveel van te lijden had. De burgemeester kon ontheffing verlenen. Overtreding leidde tot een boete van maar liefst 5 gulden (het weksalaris van een onderwijzer). De verordening leidde tot bijzonder onpraktische situaties en deze was dan ook geen lang leven beschoren.

De echte oplossing voor het verbeteren van het wegdek was het vervangen van de kleine maaskeitjes en kiezelstenen door kinderkopjes en straatstenen. Maar ook dat was een omstreden beleidsonderwerp. Na de Tweede Wereldoorlog was er een hevige polemiek in

Het herstel van de oude keibestrating in 1949.

Foto van Jef Kirkels, archief SGN.

Nederweert over de vraag of de keibestrating wel of niet gehandhaafd moest blijven. Veel inwoners pleitten voor asfalt, maar het gemeentebestuur wenste vast te houden aan het pittoreske karakter van de kinderkopjes. En zo kwam het dat in 1949 de oude keibestrating in ere werd hersteld. In 1965 hing de vlag er heel anders bij en was het nota bene het gemeentebestuur dat de keien betitelde als "de schrik van dames op naaldhakken en de fietsende menigte". De keien verdwenen en strak asfalt kwam ervoor in de plaats. Tot in 1991 het centrum opnieuw ingericht werd. Het asfalt verdween uit de Kerkstraat en grote stukken baanvak werden voorzien van kinderkopjes, om het oude pittoreske karakter weer terug te brengen. Tot 2014; bij de recente renovatie werden ook die keien weer verwijderd en kwam het asfalt weer terug. Dat gebeurde overigens tegelijk met de invoering van éénrichtingsverkeer, waarbij de geschiedenis ons zal moeten leren of daarmee écht een einde komt aan het beleidsmatige heen en weer...

Alfons Bruekers